

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการให้ความร่วมมือกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเองที่แตกต่างกัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ของโรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่ในเขตเมือง จังหวัดยโสธร จำนวน 120 คน โดยจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 แบบ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการให้ความร่วมมือกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเองที่แตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของเด็ก คะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็ก และคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ

ส่วนที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูโดยแยกตามเพศ

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบเอาใจใส่	15	15	30
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้อำนาจควบคุม	15	15	30
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบรักตามใจ	15	15	30
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบปล่อยปละละเลย	15	15	30

จากตารางที่ 4 แสดงลักษณะของกลุ่มตัวอย่างและสามารถอธิบายได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 โดยจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 แบบ รูปแบบละ 30 คน เป็นเพศชาย 15 คน และ เพศหญิง 15 คน

ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทำให้ความร่วมมือกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเองที่แตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6

ตารางที่ 5 คะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (n = 30)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	X	SD.
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	61.80	39.28
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	19.33	13.33
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	22.00	19.73
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	21.30	22.60

จากตารางที่ 5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน พบว่าคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติ ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีค่าเฉลี่ยของคะแนนจากกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่เท่ากับ 61.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 39.28 ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมเท่ากับ 19.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 13.33 ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจเท่ากับ 22.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 19.73 และค่าเฉลี่ยของคะแนนจากกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบปล่อยปละละเลยเท่ากับ 21.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 22.60

โดยสรุปคือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเอาใจใส่ มีคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดแบบสังคมมิติมากที่สุด และมีการกระจายของคะแนนมากกว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบเช่นกัน

ตารางที่ 6 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวน คะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคม มิติ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

Source	Sum of Squares	d.f.	mean squares	F ratio	F prob
ระหว่างกลุ่ม	37793.82	3	12597.94	19.21 *	.01
ภายในกลุ่ม	76037.76	116	665.49		
รวม	113831.49	119			

หมายเหตุ $p^* < .01$

จากตารางแสดง การศึกษาความแตกต่าง ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติ พบว่าจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติ ผลปรากฏว่า F ratio เท่ากับ 19.21 โดย F prob เท่ากับ .01

สรุปได้ว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน จะมีคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติที่แตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Tukey ต่อไป

ตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติเป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุกี(Tukey)ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ดูแลเอาใจใส่	ใช้อำนาจควบคุม	รักตามใจ	ปล่อยปละละเลย
ดูแลเอาใจใส่	-	42.47*	22.00*	40.50*
ใช้อำนาจควบคุม		-	2.67	1.97
รักตามใจ			-	.07
ปล่อยปละละเลย				-

หมายเหตุ $P^* < .01$

จากตารางผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดสังคมมิติสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจและการอบรมเลี้ยงดูแบบ

ปล่อยปลະละเลยนั้นมีคะแนนความร่วมมือเฉลี่ยจากแบบวัดสังคมมิติไม่แตกต่างกันซึ่งผลนี้สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 1

ตารางที่ 8 คะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ จำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

กลุ่มตัวอย่าง	X	SD
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู		
แบบดูแลเอาใจใส่	67.30	6.25
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู		
แบบใช้อำนาจควบคุม	52.60	6.81
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู		
แบบรักตามใจ	50.30	11.46
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู		
แบบปล่อยปลະละเลย	48.13	11.42

จากตารางที่ 8 แสดงคะแนนจากแบบสอบถามครู ประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ จำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็ก ที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่เท่ากับ 67.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.25 ค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม เท่ากับ 52.60 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 6.81 ค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เท่ากับ 50.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.46 และค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปลະละเลย เท่ากับ 48.13 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.42

โดยสรุป คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือมากที่สุด และมีการกระจายของคะแนนน้อยกว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น

ตารางที่ 9 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ

source	sum o f squares	d.f.	mean squares	F ratio	F proub
ระหว่างกลุ่ม	6760.06	3	2253.35	25.92*	.01
ภายในกลุ่ม	10080.73	116	86.90		
รวม	16840.80	119			

p* < .01

จากตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรม การให้ความร่วมมือพบว่า การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ ผลปรากฏว่า F ratio เท่ากับ 25.92 โดย F prob เท่ากับ .01

สรุปได้ว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันจะมีคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินผลพฤติกรรมการให้ความร่วมมือแตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Tukey ต่อไป

ตารางที่ 10 แสดงการวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของครูเป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุกี(Tukey)ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ดูแลเอาใจใส่	ใช้อำนาจควบคุม	รักตามใจ	ปล่อยปละละเลย
ดูแลเอาใจใส่	-	14.70*	17*	19.17*
ใช้อำนาจควบคุม		-	2.3	4.47
รักตามใจ			-	2.17
ปล่อยปละละเลย				-

หมายเหตุ P* < .01

จากตารางผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยนั้นมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของครูไม่แตกต่างกันซึ่งผลนี้สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคม มิติของเด็ก คะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็ก และคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ

ตารางที่ 11 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคม มิติของเด็ก คะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็ก และคะแนน จากแบบบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ

	คะแนนจากแบบวัด สังคมมิติ	คะแนนจากแบบสอบ ถามครู	คะแนนจากแบบสังเกต และบันทึกพฤติกรรม
คะแนนจากแบบวัด สังคมมิติ	-	.444**	.278**
คะแนนจากแบบสอบ ถามครู		-	.287**
คะแนนจากแบบสังเกต และบันทึกพฤติกรรม			-

หมายเหตุ P** < 0.01

จากตารางแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของเด็ก คะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือและคะแนนจากแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรม พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กกับคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของนักเรียนเท่ากับ .444 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของเด็กกับคะแนนจากแบบสังเกตและบันทึก

พฤติกรรมเท่ากับ .278 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามครู
ประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือและคะแนนจากแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเท่ากับ
.287 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 แสดงว่าคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความ
ร่วมมือของเด็กมีความสัมพันธ์กับคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติที่
ระดับนัยสำคัญ .01 คะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของเด็กมีความ
สัมพันธ์กับกับคะแนนจากแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ระดับนัยสำคัญ .01 และคะแนนจาก
แบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบสังเกต
และบันทึกพฤติกรรมที่ระดับนัยสำคัญ .01